SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 1518

Warszawa, 17 października 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 235 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Przemysława Gosiewskiego.

(-) Andrzej Adamczyk; (-) Iwona Arent; (-) Marek Ast; (-) Zbigniew Babalski; (-) Piotr Babinetz; (-) Barbara Bartuś; (-) Dariusz Bąk; (-) Andrzej Bętkowski; (-) Mariusz Błaszczak; (-) Antoni Błądek; (-) Jacek Bogucki; (-) Aleksander Chłopek; (-) Tadeusz Cymański; (-) Arkadiusz Czartoryski; (-) Edward Czesak; (-) Andrzej Ćwierz; (-) Andrzej Mikołaj Dera; (-) Zbigniew Dolata; (-) Marzenna Drab; (-) Tomasz Mirosław Dudziński; (-) Jan Dziedziczak; (-) Jacek Falfus; (-) Adam Gawęda; (-) Grażyna Gęsicka; (-) Zbigniew Girzyński; (-) Marian Tomasz Goliński; (-) Kazimierz Gołojuch; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Przemysław Gosiewski; (-) Artur Górski; (-) Tomasz Górski; (-) Kazimierz Gwiazdowski; (-) Czesław Hoc; (-) Dawid Jackiewicz; (-) Jarosław Jagiełło; (-) Grzegorz Janik; (-) Wojciech Jasiński; (-) Krzysztof Jurgiel; (-) Dariusz Kaczanowski; (-) Mariusz Kamiński; (-) Karol Karski; (-) Beata Kempa; (-) Izabela Kloc;

(-) Sławomir Kłosowski; (-) Lech Kołakowski; (-) Robert Kołakowski; (-) Paweł Kowal; (-) Henryk Kowalczyk; (-) Zbigniew Kozak; (-) Maks Kraczkowski; (-) Leonard Krasulski; (-) Marek Kuchciński; (-) Jacek Kurski; (-) Marek Kwitek; (-) Tomasz Latos; (-) Jan Filip Libicki; (-) Adam Lipiński; (-) Marek Łatas; (-) Marzena Machałek; (-) Krzysztof Maciejewski; (-) Antoni Macierewicz; (-) Ewa Malik; (-) Barbara Marianowska; (-) Gabriela Masłowska; (-) Mirosława Masłowska; (-) Jerzy Materna; (-) Marek Matuszewski; (-) Kazimierz Matuszny; (-) Krzysztof Michałkiewicz; (-) Wojciech Mojzesowicz; (-) Kazimierz Moskal; (-) Arkadiusz Mularczyk; (-) Aleksandra Natalli-Świat; (-) Jan Ołdakowski; (-) Jacek Osuch; (-) Stanisław Ożóg; (-) Bolesław Grzegorz Piecha; (-) Stanisław Pięta; (-) Piotr Polak; (-) Krzysztof Putra; (-) Jan Religa; (-) Jerzy Rębek; (-) Adam Rogacki; (-) Józef Rojek; (-) Nelli Rokita-Arnold; (-) Jarosław Rusiecki; (-) Małgorzata Sadurska; (-) Dariusz Seliga; (-) Edward Siarka; (-) Anna Sikora; (-) Krzysztof Sońta; (-) Andrzej Sośnierz; (-) Lech Sprawka; (-) Piotr Stanke; (-) Marek Suski; (-) Wojciech Szarama; (-) Andrzej Szlachta; (-) Stanisław Szwed; (-) Jan Szyszko; (-) Krzysztof Tchórzewski; (-) Robert Telus; (-) Ryszard Terlecki; (-) Grzegorz Tobiszowski; (-) Andrzej Walkowiak; (-) Teresa Wargocka; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Michał Wojtkiewicz; (-) Tadeusz Woźniak; (-) Waldemar Wrona; (-) Marzena Dorota Wróbel; (-) Anna Zalewska; (-) Sławomir Zawiślak; (-) Łukasz Zbonikowski; (-) Maria Zuba; (-) Jarosław Żaczek; (-) Wojciech Żukowski.

Projekt

USTAWA
z dnia ..... 2008 r.
o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 1. W Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr z 1997r., Nr 78, poz. 483) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze ustawy mogą być tworzone samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Samorządy te nie mogą ograniczać wolności wyboru zawodu.”;

2) w art. 39 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ustawa określa przypadki, w których sąd może nakazać poddanie osoby, która ze względu na zaburzenia psychiczne stwarza zagrożenie dla życia, zdrowia lub nietykalności cielesnej innych osób, zabiegom medycznym służącym zmniejszeniu tego zagrożenia.”;

3) w art. 60 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ustawa określa zakres i tryb ograniczeń korzystania z prawa określonego w ust. 1 przez osoby, które brały udział w działaniach, o których mowa w art. 61a ust. 1.”;

4) po art. 61 dodaje się art. 61a w brzmieniu:

„Art. 61a. 1. Obywatel ma prawo do pełnej wiedzy o prowadzonych przed 1 stycznia 1990 r. działaniach partii komunistycznej i podporządkowanego jej aparatu przymusu państwowego, które były wymierzone w dążenia Narodu do niepodległości i wolności, prawa obywateli oraz prawa Kościoła i niezależnych instytucji społecznych, w tym o osobach prowadzących i wspomagających te działania.

2. Ograniczenia w korzystaniu z prawa określonego w ust. 1 mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko w takim zakresie, w jakim są konieczne ze względu na szczególnie uzasadnioną ochronę dóbr osób pokrzywdzonych lub ze względu na ochronę wiadomości szczególnie istotnych dla bezpieczeństwa państwa.

3. Realizacja prawa określonego w ust. 1 należy w szczególności do zadań Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Zakres i sposób działania Instytutu określa ustawa.”;

5) w art. 65 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli ustawa uzależnia podjęcie wykonywania określonego zawodu od spełnienia szczególnych warunków, ustalenie ich spełnienia powierza się organowi państwowemu. Osoby aktualnie wykonujące dany zawód nie mogą uczestniczyć w podejmowaniu rozstrzygnięć zapadających w postępowaniu przed tym organem.”;

6) w art. 67 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Osoby, które służyły lub pracowały w strukturach prowadzących działania, o których mowa w art. 61a ust. 1, nie mogą czerpać z tego tytułu szczególnych korzyści w zakresie zabezpieczenia społecznego.”;

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

Projektowane uzupełniania w tekście Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej dotyczą trzech problemów nurtujących polskie społeczeństwo. Ich celem jest przecięcie sporów interpretacyjnych odnośnie do konstytucyjnej dopuszczalności pewnych regulacji ustawowych i działań instytucji państwa.

Po pierwsze, chodzi o wyeliminowanie wpływu samorządów (korporacji) zawodowych na dostęp do danego zawodu osób, które pragną go wykonywać, czyli potencjalnych konkurentów dotychczasowych członków korporacji. Wprawdzie art. 17 ust. 1 Konstytucji w dotychczasowym brzmieniu dopuszcza władcze kompetencje samorządów zawodowych jedynie w sferze „wykonywania", a nie „wyboru" zawodu (Konstytucja w art. 65 ust. 1 wyraźnie rozróżnia te dwa pojęcia), jednak orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i praktyka ustawodawcza – zwłaszcza w kontekście egzaminów na aplikacje prawnicze i egzaminów zawodowych – rozszerzyły granice kompetencji samorządów zawodowych na sferę selekcji kandydatów do zawodu. W praktyce dochodzi do naruszeń konstytucyjnej wolności wyboru zawodu i patologicznych sytuacji konfliktu interesów. Ostatnie wyniki egzaminów na aplikacje prawnicze, w których poziom trudności i szczegółowości pytań – ustalonych przy wydatnym udziale przedstawicieli korporacji – uniemożliwił zdanie egzaminu wstępnego ogromnej większości egzaminowanych magistrów prawa (w tym osób legitymujących się bardzo dobrymi wynikami na studiach i dyplomami renomowanych uniwersytetów) ukazał społeczną ostrość problemu. Do wspomnianego egzaminu na aplikację adwokacką, radcowską, notarialną, komorniczą oraz referendarską w dniu 20 września 2008 r. na terenie całego kraju przystąpiło łącznie 13 132 osoby, w tym:- na aplikację adwokacką 3 542 osoby, - na aplikację radcowską 8 060 osób, - na aplikację notarialną 1 190 osób, - na aplikację komorniczą 59 osób, - na aplikację referendarską 272 osoby. Pozytywny wynik z egzaminów konkursowych uzyskało:- na aplikację adwokacką - 413 osób,- na aplikację radcowską - 930 osób, - na aplikację notarialną - 301 osób, - na aplikację komorniczą- 58 osób, na aplikację referendarską 87 osób, co łącznie stanowi 1 789 osób co stanowi niewiele ponad 10 % ogółu startujących. Rozwiązaniu tego problemu bez narażania się za zarzut niezgodności z Konstytucja (w jej dotychczasowej, prokorporacyjnej interpretacji) służyć będzie dodanie w art. 17 ust. 1 zdania, iż samorządy zawodowe nie mogą ograniczać wolności wyboru zawodu, co potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 kwietnia 2006 r. sygn. K6/06 w którym podtrzymał stanowisko wyrażone w orzeczeniu z 18 lutego 2004 r. w sprawie o sygn. P 21/02. W orzeczeniu o sygn. P 21/02 Trybunał zaakcentował, że piecza samorządów prawniczych za-

wodów zaufania publicznego sprawowana być winna w „granicach interesu publicznego i dla jego ochrony". Interes ten nie może być przy tym utożsamiany z interesem korporacji zawodowej czy też jej członków. W orzeczeniach tych Trybunał potwierdził, że wybór modelu naboru do zawodów prawniczych należy do ustawodawcy działającego na gruncie obowiązujących unormowań konstytucyjnych. Konstytucja nie przesądza jednoznacznie trybu kształcenia teoretycznego oraz przygotowania praktycznego do wykonywania reglamentowanych zawodów prawniczych. Niemniej dla dobra wymiaru sprawiedliwości stanowiącego element interesu publicznego i dla dobra osób (podmiotów) korzystających z pomocy prawnej przygotowanie to winno odpowiadać kryteriom wysokiej jakości i wiarygodności kojarzonej z pojęciem zaufania publicznego. Jak zauważył też Trybunał „podstawą włączenia określonego zawodu do kategorii zawodu zaufania publicznego powinno być zawsze uznanie, że nałożenie owych ograniczeń nie następuje w celu stworzenia określonej grupie zawodowej przywilejów, lecz ma służyć interesowi publicznemu, a zakres ograniczeń winien być odpowiedni do ochrony tego interesu. Trybunał Konstytucyjny w oparciu o obecnie obowiązujące zapisy dopuszcza możliwość daleko idących zmian. Konsekwencją tego jest uściślenie dopuszczalnych granic wolności wyboru zawodu poprzez dodanie w art. 65 nowego ustępu w brzmieniu: „Jeżeli ustawa uzależnia podjęcie wykonywania określonego zawodu od spełnienia szczególnych warunków, ustalenie ich spełnienia powierza się organowi państwowemu. Osoby aktualnie wykonujące dany zawód nie mogą uczestniczyć w podejmowaniu rozstrzygnięć zapadających w postępowaniu przed tym organem".

Druga grupa zmian dotyczy problemu rozrachunku z komunistyczną przeszłością. Powszechna jest już opinia, że Rzeczpospolita Polska, mimo upływu prawie 20 lat od odzyskania niepodległości i przywrócenia demokracji, jeszcze nie uporała się z tym problemem. Jedną z przyczyn tego stanu jest kontrowersyjna interpretacja ogólnych zasad konstytucyjnych, takich jak np. ochrona praw nabytych, w kierunku zakazu podejmowania działań naruszających interesy osób, które uczestniczyły w praktykach państwa totalitarnego. W sprawach tych mamy do czynienia ze sprzecznym opiniami wybitnych autorytetów prawniczych i z wyrokami Trybunału Konstytucyjnego podejmowanymi większością głosów, ze zdaniami odrębnymi części sędziów. W takiej sytuacji działania ustawowe podejmowane w imię elementarnej sprawiedliwości narażone są na ryzyko zakwestionowania ich zgodności z Konstytucją. Wobec niemożności uzyskania konsensu co do wykładni Konstytucji, konieczne jest przesądzenie pewnych istotnych spraw bezpośrednio w jej tekście.

Przede wszystkim chodzi o uznanie obywatelskiego prawa podmiotowego do pełnej wiedzy o prowadzonych do 1989 r. działaniach partii komunistycznej i porządkowanego jej

aparatu przymusu państwowego, które były wymierzone w niepodległościowe i wolnościowe dążenia Narodu, prawa obywateli oraz prawa Kościoła i niezależnych instytucji społecznych, w tym o osobach prowadzących i wspomagających te działania. Dodanie przepisu art. 61a ust. 1 w projektowanym brzmieniu spowoduje, że z prawa tego obywatel będzie mógł korzystać bezpośrednio na podstawie Konstytucji; rolą ustawy nie jest dozowanie tego prawa, lecz jedynie stworzenie organizacyjno-technicznych warunków korzystania z niego. Ustawa będzie mogła ustanawiać ograniczenia w realizacji tego prawa, ale nie w granicach ogólnych klauzul zawartych w art. 31 ust. 3 Konstytucji, lecz w węższych granicach, określonych w projektowanym art. 61a ust. 2. Granicami tymi będą wyłącznie: szczególnie uzasadniona ochrona dóbr osób pokrzywdzonych (w grę mogą wchodzić takie dobra, jak wiedza o stanie zdrowia oraz życiu rodzinnym i intymnym) oraz ochrona wiadomości szczególnie istotnych dla bezpieczeństwa państwa (oczywiście chodzi o aktualne bezpieczeństwo Rzeczypospolitej, a nie o bezpieczeństwo państwa totalitarnego). Wobec politycznych zapowiedzi ograniczania działalności Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu lub nawet likwidacji tej ważnej instytucji należy konstytucyjnie ustabilizować jej istnienie i rolę. Z projektowanego art. 61a ust. 3 będzie wynikać, że jednym z zadań (choć nie jedynym zadaniem) Instytutu jest realizacja prawa obywatelskiego, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu. Wyrazy „w szczególności" oznaczają w tym kontekście to, że zadanie to może obciążać także inne organy i instytucje państwa, stosownie do zakresu ich działania. Instytut ma także inne zadania, ponieważ zakres i sposób jego działania określa ustawa (art. 61a ust. 3 zdanie drugie).

Uzupełnienia odnośnie do rozrachunku z komunistyczną przeszłością projekt wprowadza ponadto do art. 60 (prawo dostępu do służby publicznej) oraz art. 67 (prawo do zabezpieczenia społecznego, zwłaszcza w sferze emerytalnej). W pierwszym wypadku chodzi o stworzenie wyraźnej konstytucyjnej podstawy do ustawowego ograniczenia udziału osób, które brały udział w działaniach partii komunistycznej i podporządkowanego jej aparatu przymusu państwowego wymierzonych w niepodległościowe i wolnościowe dążenia Narodu, prawa obywateli oraz prawa Kościoła i niezależnych instytucji społecznych; mówiąc w skrócie, chodzi o dopuszczenie regulacji ustawowych na rzecz dekomunizacji życia publicznego. Zakres i tryb ustawowego ograniczenia udziału takich osób w życiu publicznym określi ustawa. Regulacja ta nie będzie dotyczyć biernego prawa wyborczego przysługującego bezpośrednio na podstawie Konstytucji; w warunkach pełnej wiedzy o przeszłości nie będzie istnieć ryzyko, że Naród w powszechnych wyborach powierzy ważne funkcje publiczne osobom, które działały na jego szkodę. Z kolei uzupełnienie w art. 67 Konstytucji polega na stworze-

niu jednoznacznej podstawy do pozbawienia takich osób „szczególnych korzyści" z tytułu służby lub pracy w strukturach prowadzących działania, o których mowa wyżej. Nie chodzi zatem o pozbawienie tych osób stażu emerytalnego czy praw emerytalnych jako takich, lecz o wyeliminowanie emerytalnych skutków ich niezasłużenie wysokich zarobków oraz uprzywilejowanego sposobu ustalania emerytur i rent. Jak wynika z szacunkowych danych ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z 2007 r. na emeryturę do roku 1990 odeszło około 46 tyś byłych funkcjonariuszy SB i MO z czego według niepełnych danych archiwalnych na pewno bezpośrednio z SB odeszło ponad 22 tyś funkcjonariuszy. Średnia wysokość emerytury generalskiej to około 7240 zł, a oficerskiej od około 2600 zł miesięcznie. Jak widać obywatele rocznie ponoszą wydatki z tytułu wypłaty emerytur byłym funkcjonariuszom SB w granicach od 350 do 580 mln zł. Większość prawdziwych danych dotyczących służby w Departamentach od I –VI Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji i innych „zasłużonych" formacjach została skutecznie zamazana. Funkcjonariusze często na kilka miesięcy przed odejściem na emeryturę przenosili się np. do MO i dlatego jako ostatnie miejsce pracy w dokumentach emerytalnych widnieje ta formacja, a nie SB. Mimo upływu wielu lat niezmienna pozostaje sytuacja, w której kaci otrzymują wysokie emerytury, a ich ofiary walczące o wolność i demokrację żyją często na granicy ubóstwa bez jakichkolwiek środków do życia. Proponowana zmiana ma umożliwić ustalenie wymiaru emerytur wspomnianej grupy w oparciu o racjonalne zasady wynikające ze sprawiedliwości społecznej. Szczegółowe rozwiązania należą oczywiście do ustawodawcy zwykłego.

Trzeci problem dotyczy konstytucyjnej dopuszczalności przymusowego oddziaływania medycznego (w szczególności farmakologicznego) na osoby, które z powodu zaburzeń psychicznych stwarzają zagrożenie dla życia, zdrowia i nietykalności cielesnej innej osób. Niektórzy przeciwnicy takiego oddziaływania skłonni są wywodzić dyskusyjne twierdzenie o jego konstytucyjnej niedopuszczalności z zakazu „eksperymentów medycznych" (art. 39) lub z zakazu „poniżającego traktowania" bądź „kar cielesnych" (art. 40). Jakkolwiek inni prawnicy nie podzielają powyższej argumentacji, sprawa jest zbyt poważna, aby pozostała domeną spekulacji i dowolnych regulacji ustawowych, narażonych na zakwestionowanie przez Trybunał Konstytucyjny. Projektowane uzupełnienie art. 39 Konstytucji ma na celu przecięcie sporów interpretacyjnych, a zarazem wprowadzenie niezbędnych w państwie prawnym restrykcji. Przede wszystkim przymusowe zabiegi medyczne, o których mowa, będą mogły być dokonywanie tylko na podstawie ustawy, która wyraźnie określi przypadki, w jakich są dopuszczalne. Decyzja o poddaniu osoby stwarzającej zagrożenie takim zabiegom będzie należeć wyłącznie do sądu. Nie trzeba przy tym dodawać, że sąd może podjąć taką decyzję jedy-

nie na podstawie dostatecznie określonych ustawowo przesłanek materialnoprawnych i w ramach rzetelnej, ustawowo uregulowanej procedury, z udziałem osoby, której decyzja ma dotyczyć (łącznie z prawem do odwołania) – to wynika bowiem z innych norm i zasad konstytucyjnych. Proponowane wyrazy „może nakazać" wskazują na fakultatywność decyzji sądu, który w każdym konkretnym przypadku rozważy, czy środek, o którym mowa, jest w danej sytuacji konieczny dla ochrony wskazanych dóbr innych osób.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Materia projektu jest zgodna z prawem Unii Europejskiej oraz rodzi pozytywne skutki społeczno-gospodarcze.

Warszawa, 30 października 2008 r.

BAS-WAEM-3011/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Przemysław Gosiewski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2002 r., Nr 23, poz. 398, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę artykułów: 17, 39, 60, 65 i 67 oraz dodanie artykułu. 61a w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zmianami). Przedłożony projekt zmiany Konstytucji RP zakłada: wyznaczenia granic kompetencji samorządów zawodowych, reprezentujących osoby wykonujące zawody zaufania publicznego (proponowane art. 17 ust. 1 i art. 65 ust. 1a Konstytucji); wprowadzenie podstawy konstytucyjnej uchwalenia ustaw określających: 1) przypadki, w których sąd może nakazać poddanie osoby z zaburzeniami psychicznymi, stwarzającej zagrożenie dla życia, zdrowia lub nietykalności cielesnej innych osób, zabiegom medycznym służącym zmniejszeniu tego zagrożenia (proponowany art. 39 ust. 2 Konstytucji), 2) ograniczenia prawa dostępu do służby publicznej osób, które brały udział w działaniach partii komunistycznej i aparatu przymusu (proponowany art. 60 ust. 2 Konstytucji); prawo obywateli do pełnej informacji o działaniach partii komunistycznej i podporządkowanego jej aparatu przymusu państwowego oraz wskazanie kompetencji Instytutu Pamięci Narodowej w tym zakresie (proponowany art. 61a Konstytucji); wprowadzenie zakazu czerpania szczególnych korzyści w zakresie zabezpieczenia społecznego z tytułu służby lub pracy w strukturach prowadzących takie działania (proponowany art. 67 ust. 1a Konstytucji).

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Odnosząc się do zmiany art. 39 oraz dodania art. 61a Konstytucji, należy uwzględnić Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej oraz dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995 r., str. 31 oraz Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003 r., str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 13, t. 15, str. 355 oraz rozdz. 1, t. 4, str. 447).

Karta praw podstawowych, proklamowana w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. (Dz. Urz. WE C 364 z 18.12.2000 r., str. 1), nie stanowi samodzielnego, wiążącego źródła prawa w Unii Europejskiej[1]. Artykuł 3 Karty stanowi, że każdy ma prawo do poszanowania swej integralności fizycznej i psychicznej. Ponadto zastrzega, że w dziedzinie medycyny i biologii muszą być szanowane w szczególności: a) swobodna i świadoma zgoda osoby zainteresowanej, wyrażona zgodnie z procedurami określonymi przez ustawę, b) zakaz praktyk eugenicznych, w szczególności tych, których celem jest selekcja osób, c) zakaz wykorzystywania ciała ludzkiego i jego poszczególnych części jako źródła zysku, d) zakaz reprodukcyjnego klonowania istot ludzkich.

Dyrektywa 95/46/WE w art. 1 ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie są zobowiązane chronić podstawowe prawa i wolności osób fizycznych, w szczególności ich prawo do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Proponowany art. 39 ust. 2 Konstytucji zakłada przyjęcie ustawy określającej przypadki, w których sąd może nakazać poddanie osoby, która ze względu na zaburzenia psychiczne stwarza zagrożenie dla życia, zdrowia lub nietykalności cielesnej innych osób, zabiegom medycznym służącym zmniejszeniu tego zagrożenia. W kontekście obowiązującej treści art. 39 Konstytucji, który – zgodnie z projektem – stanie się ustępem pierwszym tego artykułu, zaproponowany art. 39 ust. 2 otwiera możliwość daleko idącej ingerencji w prawo człowieka do integralności – także w stopniu sprzecznym z art. 3 Karty praw podstawowych. Jednocześnie należy zaznaczyć, że w obowiązującym stanie prawnym Karta nie stanowi źródła prawa UE (zob. pkt 2 niniejszej opinii), dlatego nie można mówić o sprzeczności proponowanego przepisu z tym prawem.

Proponowany art. 61a ust. 1 Konstytucji stanowi, że obywatel „ma prawo do pełnej wiedzy” o określonych działaniach partii komunistycznej i

[1] Karta praw podstawowych Unii Europejskiej została uroczyście proklamowana przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w dniu 7.12.2007 r. (Dz. Urz. UE C 303 z 14.12.2007 r., str. 1). Zgodnie z art. 6 ust. 1 Traktatu z Lizbony (Dz.Urz. UE C 306 z 17.12.2007 r., str. 1) Unia miała uznać prawa, wolności i zasady określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej z 7 grudnia 2000 r., w brzmieniu dostosowanym 12 grudnia 2007 r. w Strasburgu. Karta miała mieć taką samą moc prawną jak Traktaty.

podporządkowanego jej aparatu przymusu państwowego. Należy uznać że w pojęciu „pełna wiedza” zawarte są także dane dotyczące konkretnych osób, a więc także dane osobowe w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 Nr 101, poz. 926) i dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Zgodnie z proponowanym art. 61a ust. 2 prawo do „pełnej wiedzy” może być ograniczone ustawą i tylko w takim zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na szczególną ochronę dóbr osób pokrzywdzonych lub ze względu na ochronę wiadomości szczególnie istotnych dla bezpieczeństwa państwa. Oznacza to, że ochrona dóbr osób innych niż pokrzywdzone nie będzie podstawą do ograniczenia korzystania z prawa do „pełnej wiedzy”. Można stąd wyprowadzić wniosek, że ochrona danych osobowych gwarantowana ustawą o ochronie danych osobowych byłaby wyłączona w przypadku korzystania z prawa określonego w proponowanym art. 61a ust. 1 Konstytucji.

Dyrektywa 95/46/WE, zobowiązując państwa członkowskie do ochrony prawa do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych (art. 1 dyrektywy), w art. 2 definiuje przetwarzanie danych jako każdą operację lub zestaw operacji dokonywanych na danych osobowych, jak np. gromadzenie, rejestracja, porządkowanie, przechowywanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez transmisję, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób. Jednak w sytuacjach, o których mowa w proponowanym przepisie Konstytucji dyrektywa nie będzie miała zastosowania ze względu na treść jej art. 3. Artykuł 3 ten wyłącza stosowanie dyrektywy w przypadkach przetwarzania danych osobowych w ramach działalności wykraczającej poza zakres prawa wspólnotowego. Materia, o której mowa w proponowanym przepisie art. 61a Konstytucji jest poza zakresem prawa wspólnotowego.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, Konstytucja, Instytut Pamięci Narodowej, informacja publiczna, postępowanie karne, zaburzenia psychiczne, prawa człowieka, ochrona danych osobowych, samorząd zawodowy

Warszawa, 30 października 2008 r.

BAS-WAEM-3012/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Przemysław Gosiewski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt przewiduje zmianę artykułów: 17, 39, 60, 65 i 67 oraz dodanie artykułu 61a w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zmianami). Zmiany dotyczą: wyznaczenia granic kompetencji samorządów zawodowych, reprezentujących osoby wykonujące zawody zaufania publicznego; wprowadzenia podstawy konstytucyjnej uchwalenia ustaw określających: 1) przypadki, w których sąd może nakazać poddanie osoby z zaburzeniami psychicznymi, stwarzającej zagrożenie dla życia, zdrowia lub nietykalności cielesnej innych osób, zabiegom medycznym służącym zmniejszeniu tego zagrożenia, 2) ograniczenia prawa dostępu do służby publicznej osób, które brały udział w działaniach partii komunistycznej i aparatu przymusu; prawa obywateli do pełnej informacji o działaniach partii komunistycznej i podporządkowanego jej aparatu przymusu państwowego oraz kompetencji Instytutu Pamięci Narodowej w tym zakresie; zakazu czerpania szczególnych korzyści w zakresie zabezpieczenia społecznego z tytułu służby lub pracy w strukturach prowadzących takie działania.

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej **nie jest projektem ustawy wykonującej** prawo Unii Europejskiej.

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, samorząd zawodowy, Konstytucja, Instytut Pamięci Narodowej, informacja publiczna, postępowanie karne, zaburzenia psychiczne

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 01. 12. 2008 r.

DL-P-V-430-34/08

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L.dz. LCZ-020-00185
Data wpływu 02.12.2008

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 listopada 2008 r., znak PS-331/08, przekazujące do zaopiniowania, w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39), poselski projekt ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie informuję, co następuje.

Z art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 dalej: ustawa) wynika, że zadania, określone w art. 2 („Zadaniem prokuratury jest strzeżenie praworządności oraz czuwanie nad ściganiem przestępstw"), Prokurator Generalny i podlegli mu prokuratorzy wykonują m.in. przez opiniowanie projektów aktów normatywnych, takim zaś aktem niewątpliwie jest Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Trudno wszakże pominąć, że cechą ustawową prokuratury, wynikającą z art. 44 ust. 3 ustawy, jest jej apolityczność zawierająca się w stwierdzeniu, że w okresie zajmowania stanowiska prokurator nie może należeć do partii politycznej ani brać udziału w żadnej działalności politycznej.

Prokuraturę (art. 1 ust. 1 ustawy) stanowią Prokurator Generalny oraz podlegli mu prokuratorzy, zaś funkcję Prokuratora Generalnego sprawuje Minister Sprawiedliwości (art. 1 ust. 2 zd. 2 ustawy). Owa dwoistość funkcji pełnionych przez jedną osobę jest – w przypadku kompetencji do opiniowania projektów aktów normatywnych rangi konstytucyjnej, ze swej istoty politycznych i niedających się już konfrontować z wzorcami wyższej rangi – trudna do wyraźnego rozdzielenia. Problem ten, co godzi się podkreślić, nie występuje w przypadku opiniowania przez Prokuratora Generalnego projektów aktów prawnych innych niż ustawa zasadnicza, te bowiem kwalifikują się do oceny przez pryzmat właśnie wzorców konstytucyjnych i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, władnego do dekodowania zasad

konstytucyjnych z ogólnych ze swej natury norm zawartych w źródle usytuowanym najwyżej w hierarchii aktów prawnych (art. 87 ust. 1 Konstytucji). W takich więc przypadkach, gdy Prokurator Generalny miałby opiniować projekt ustawy zmieniającej Konstytucję, jako akt normatywny tworzący zbiór norm ustrojowych i ogólnych o wymiarze politycznym, będący efektem kompromisu między rozbieżnymi poglądami na temat jego kształtu, mogłoby dojść do włączenia się organu państwowego do debaty publicznej, niepożądanego z punktu widzenia jego zadań i pociągającego za sobą zarzut politycznego zaangażowania.

Można by zatem, w nawiązaniu do przedstawionego projektu i sugerowanych w nim rozwiązań, wyrazić jedynie pogląd, iż ustawa zasadnicza nie jest aktem właściwym dla regulacji kazuistycznych, które powodowałyby jej nadmierne rozbudowanie. Jest ona zbiorem norm gwarancyjnych w zakresie praw i wolności („każdy ma prawo…", „każdemu zapewnia się…"), od których wyjątki, na podstawie konstytucyjnego upoważnienia i w zgodzie z art. 31 ust. 3, bez konieczności ich precyzowania w Konstytucji mogą być formułowane w ustawach. Prawa i wolności konstytucyjne, poza nielicznymi wyjątkami, nie mają charakteru absolutnego, co dotyczy także zasady ochrony praw nabytych; nie można konstruować ograniczeń praw i wolności na takim poziomie usytuowania wśród źródeł prawa, które pozbawiałoby generalnie, bez indywidualizacji przesłanek, grupy podmiotów dochodzenia praw przy wykorzystaniu skargi konstytucyjnej. W końcu –celem proponowanych zmian nie powinno być ograniczanie kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, a ściślej – obchodzenie jego kognicji.

Z wyrazami szacunku

Zbigniew Ćwiąkalski

Warszawa, dnia 28 listopada 2008 r.

Krajowa Rada Komornicza

KRK/III/1593/08

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L.dz. LCZ-020-00195
Data wpływu 10. 12. 2008

Szanowny Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Kancelaria Sejmu
ul. Wiejska 4/6/8
00-902 Warszawa

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 listopada 2008 r. (Ps-331/08), Krajowa Rada Komornicza przedstawia uwagi do poselskiego projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

1) Nowelizacja przewiduje zmianę treści art. 17 Konstytucji. W obecnym brzmieniu przepis ten stanowi, że *„w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. W drodze ustawy można tworzyć również inne rodzaje samorządu. Samorządy te nie mogą naruszać wolności wykonywania zawodu ani ograniczać wolności podejmowania działalności gospodarczej"*. W obecnym brzmieniu zatem przepis stanowi o podstawowej zasadzie wolności w zakresie samorządności zawodowej. Obecnie proponuje się dodanie zdania: *„Samorządy te nie mogą ograniczać wolności wyboru zawodu."* W świetle obowiązującego stanu prawnego samorządy zawodowe nie ograniczają wolności wyboru zawodu, bo tego czynić nie mogą. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.), przewiduje zasady dostępu do zawodu komornika. Utrudnienie dostępu do

aplikacji komorniczej wprowadziła dopiero ustawa nowelizująca z 24 maja 2007 r., przyjęta w ramach programu PiS „Solidarne Państwo". Ustawa wprowadziła egzamin konkursowy, którego nie przewidywał poprzedni stan prawny. Tak więc to nie samorząd, lecz ustawodawca określa zasady dostępu do zawodu. Proponowane pojęcie „wolność wyboru zawodu" nie jest zrozumiałe, ponieważ obecny stan prawny przewiduje wolność wyboru zawodu, z tym, że dla wykonywania niektórych zawodów potrzebne są kwalifikacje stwierdzone egzaminem. Tym samym samorząd zawodowy nie posiada możliwości ani podstaw do ograniczania wolności wyboru wykonywania zawodu.

2) Nawiązująca do treści art. 17 Konstytucji jest zmiana treści art. 65. Proponuje się dodanie w art. 65 ust. 1a w brzmieniu: *„1a. Jeżeli ustawa uzależnia podjęcie wykonywania określonego zawodu od spełnienia szczególnych warunków, ustalenie ich spełnienia powierza się organowi państwowemu. Osoby aktualnie wykonujące dany zawód nie mogą uczestniczyć w podejmowaniu rozstrzygnięć zapadających w postępowaniu przed tym organem."* Taka jest też obowiązująca ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.) Komornika powołuje Minister Sprawiedliwości natomiast asesora komorniczego prezes sądu apelacyjnego. Organy samorządu komorniczego wyrażają jedynie niewiążącą opinie.

Przepis ust. 1a zdanie drugie, nie jest zrozumiały. Nie wiadomo, co oznacza „uczestnictwo w podejmowaniu rozstrzygnięć". Przyjąć należy, że wolą projektodawców jest ograniczenie organów samorządu zawodowego w procesie decyzyjnym podejmowanym do określenia prawa do wykonywania zawodu. Jest to całkowite pogwałcenie roli samorządu zawodowego i sensu jego istnienia. Podkreślenia wymaga, że już w chwili obecnej rola samorządu jest znikoma w podejmowaniu decyzji w zakresie dostępu do zawodu, albowiem jak wyżej wskazano ograniczam się wyłącznie do wyrażania niewiążących decyzji o kandydacie do zawodu. Wprowadzenie Konstytucyjnego zakazu udziału tych organów stoi w sprzeczności z zasadą udziału obywateli i organizacji przez nich tworzonych w życiu społecznym i w podejmowaniu decyzji odnoszących się do jego funkcjonowania.

Dlatego też proponowane zmiany art. 17 i 65 Konstytucji należy ocenić krytycznie, jako zmierzające do pozbawienie samorządów zawodowych uprawnień.

3) W art. 39 proponuje się dodanie ustępu 2 w brzmieniu: *„2. Ustawa określa przypadki, w których sąd może nakazać poddanie osoby, która ze względu na zaburzenia psychiczne stwarza zagrożenie dla życia, zdrowia lub nietykalności cielesnej innych osób, zabiegom medycznym służącym zmniejszeniu tego zagrożenia."*

   Przepis jest wyraźnie niezgodny z zasada demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji), ponieważ jest wymierzony przeciwko określonym osobom (psychicznie i nerwowo chorym). Przepisy ustawowe regulujące postępowanie z takimi chorymi są dostateczne.

   Pojęcie „zaburzeń psychicznych" jest pojęciem z zakresu psychiatrii i nie powinno się być regulowane w Konstytucji. Proponowany przepis nie jest prawidłowy tym bardziej, że umiejscowiony został w obecnym art. 39 Konstytucji, który stanowi, że „n*ikt nie może być poddany eksperymentom naukowym, w tym medycznym, bez dobrowolnie wyrażonej zgody".* Wprowadzony ustęp 2 czynił by wyjątek od tej zasady i pozwalał na poddawanie eksperymentom naukowym (w tym medycznym) osoby psychicznie chore, co stanowi ewidentne naruszenie podmiotowości tych osób.

   Proponowany przepis jest też niezgodny z zasadami przyzwoitej legislacji w rozumieniu art. 2 Konstytucji i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, ponieważ jest nazbyt ogólny i nie zawiera nawet zastrzeżenia, że środki podejmowane wobec chorych nie mogą naruszać podstawowych praw człowieka zagwarantowanych w Konstytucji i umowach międzynarodowych, których Polska jest stroną.

4) W art. 60 proponuje się dodanie ust. 2 w brzmieniu: *„2. Ustawa określa zakres i tryb ograniczeń korzystania z prawa określonego w ust. 1 przez osoby, które brały udział w działaniach, o których mowa w art. 61 ust. 1".*

   Ustawa nie może ograniczać podstawowego prawa konstytucyjnego przewidzianego w art. 60 Konstytucji. Proponowany art. 60 ust. 2 jest niezgodny z art. 32 Konstytucji – zasadą równego traktowania i zakazem dyskryminacji. Taki

blankietowy przepis nie powinien znaleźć się w Konstytucji. Proponowany przepis podważa Konstytucję, ponieważ oddaje ustawie prawo ograniczanie prawa konstytucyjnego.

5) Po art. 61 proponuje się dodanie art. 61a w brzmieniu: *„Art. 61a. 1. Obywatel ma prawo do pełnej wiedzy o prowadzonych przed 1 stycznia 1990 r. działaniach partii komunistycznej i podporządkowanego jej aparatu przymusu państwowego, które były wymierzone w dążenia Narodu do niepodległości i wolności, przez obywateli oraz prawa Kościoła i niezależnych instytucji społecznych, w tym o osobach prowadzących i wspomagających te działania.*

2. Ograniczenia w korzystaniu z prawa określonego w ust. 1 mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko w takim zakresie, w jakim są konieczne ze względu na szczególnie uzasadnioną ochronę dóbr osób pokrzywdzonych lub ze względu na ochronę wiadomości szczególnie istotnych dla bezpieczeństwa państwa."

Proponowany przepis jest niezgodny z zasadami przyzwoitej legislacji w rozumieniu art. 2 Konstytucji i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, ponieważ jest niejasny i nazbyt ogólnikowy. Brak zastrzeżenia, że obywatel ma prawo tylko do informacji, które jego dotyczą. Konstytucja nie może być podstawą do pozyskiwania wiedzy o innych osobach, zwłaszcza jeżeli chodzi o osoby nie uczestniczące w życiu publicznym. Nie jest zrozumiałe określenie „pełna" wiedza. Nie wiadomo, jaka jest treść pojęcia „działania". Określenie „partia komunistyczna" jest pojęciem potocznym; nie wiadomo czy chodzi o PZPR , czy również o inne ugrupowania polityczne oraz kto ma ustalać czy określone działania były wymierzone w wartości wymienione w przepisie? Niezrozumiała jest wzmianka o dążeniu do niepodległości - Polska odzyskała niepodległość już w 1918 r. Opozycja dążyła do zmiany ustroju politycznego i społeczno-gospodarczego, nie zaś do utworzenia państwa. Ewentualnie słowo „Kościół" powinno być zastąpione słowem „kościoły". Niezrozumiałe jest określenie „osoby wspomagające te działania".

W ocenie Krajowej Rady Komorniczej ewentualnie przepis mógłby mieć brzmienie: „Każdy ma prawo do informacji zgromadzonych w archiwum Instytutu Pamięci Narodowej, które jego dotyczą."

W ustępie 2 niezrozumiałe są określenia „szczególnie uzasadniona ochrona", „szczególnie istotne dla bezpieczeństwa państwa."

6) Proponuje się dodanie w art. 67 ust. 1a w brzmieniu: *„1a.Osoby, które służyły lub pracowały w strukturach prowadzących działania, o których mowa w art. 61a ust. 1, nie mogą czerpać z tego tytułu szczególnych korzyści w zakresie zabezpieczenia społecznego."*

Niezrozumiałe jest określenie „z tego tytułu" oraz pojęcie „szczególnych korzyści". Nie wiadomo, jaki jest zakres podmiotowy przepisu, ponieważ sprawia wrażenie, że obejmuje również osoby, które „pracowały", a więc również sprzątaczki, dozorców, maszynistki itd.

Proponowany przepis jest niezgodny z zasadą demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji), ponieważ przewiduje odpowiedzialność za samą służbę lub zatrudnienie oraz łamie podstawową zasadę porządku prawnego – prawo nie działa wstecz. Proponowany przepis nie uwzględnia okoliczności, że świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego zostają przyznane na podstawie ustawy, a więc w ramach i na podstawie porządku prawnego Rzeczypospolitej.

W odniesieniu do tej części projektu, która nie dotyczy działalności samorządów zawodowych wskazać należy, że w ocenie Krajowej Rady Komorniczej zasadne i celowe jest przeprowadzenie tzw. „rozliczenia z przeszłością", jednakże próba dokonania tego przedstawiona w przedłożonym projekcie nie zasługuje na akceptację, albowiem przewidziane regulacje są zbyt ogólnikowe i dopuszczają nadmiernie szeroką interpretacje, co może pozostawać ze szkodą dla poszczególnych osób.

PREZES
Krajowej Rady Komorniczej

Kulągowski

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr KRS 020-31/2-08

Warszawa, 10 grudnia 2008 r.

Dot. PS-331/08

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
Data wpływu 12.12.2008

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu uprzejmie przesyłam stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 grudnia 2008 r. w przedmiocie projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku,

sędzia Stanisław Dąbrowski

STANOWISKO

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 9 grudnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z projektem ustawy nie wyraża opinii. Zgodnie bowiem z ustawą z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa do kompetencji Rady należy między innymi opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów, zaś przedstawiony projekt zawiera uregulowania dotyczące innych zagadnień.

Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Stanisław Dąbrowski

NACZELNA IZBA PIELĘGNIAREK I POŁOŻNYCH
Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych

NRPiP/XIII/412/08

Warszawa, 18 grudnia 2008 r.

Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do otrzymanego do zaopiniowania w dniu 18 listopada 2008 r. poselskiego projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (pismo znak: PS-331/08), Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych negatywnie opiniuje przedłożony projekt ustawy.

Z poważaniem

Elżbieta Garwacka-Czachor
Wiceprezes NRPiP

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L.dz. KZ-020-00237
Data wpływu 19 12 2008

NUMER KONTA ING Bank Ląski Oddz. 64 1050 1038 1000 0022 9724 2147
00-478 Warszawa, Al. Ujazdowskie 22, TEL.: (0-22) 628 58 61, 628 95 56, 626 83 82
FAX (0-22) 628 58 61, www.izbapiel.org.pl, e-mail: izba@izbapiel.org.pl